

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Illustrissimi Domini Simonis De Fierlant, Hispaniarum Ac
Indiarum Catholico Regi, In Hispania Ac Belgio, A Concilio
Status, Brabantiae Cancellarii, Catholico Ab Affectu
Tractatus, Quo, Clarissime ...**

Fierlant, Simon de

Coloniae Agrippinae

§. 4. Ex Trium-Virorum Doctrina deducitur consecarium, & suus huic
Articulo titulus assignatur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37059

mus, ubi verba ejus descripsimus ex pag. 127. *Methodi*. De Macario posset esse dubium, qui *in disquisitione Theologica pag. 65.* cum Sacramento ut necessarium requirit *prædominantem Dei propter se amorem* : Si non implet Macarius *ibid. pag. 70.* hoc ipsum dubium abstergeret, & admitteret *prædominantem illum Dei propter se amorem*, tunc *amorem esse Dei super omnia*, cum adjutus timore omnem exclusit cupiditatem, seu absolutum creaturæ propter se amorem : quem quidem cum exclusisse semper debeat, ut sufficiens sit ad Sacramentum dispositio, eodem profectò recident, & Macarii *prædominans Dei propter se amor*, & *amor Dei super omnia* Autoris *Pentalogi*. Valebit ergo in Macarii æquè atque Autoris *Pentalogi* sententiâ decantatum dilemma ipso judice, teste, & interprete Macario.

Habes, Lector, Trium-Virorum dogmata; restat ut ex iis legitimè concludamus, de què ipso ad eò hujus articuli titulo inter nos sincerè statuamus.

§. 4.

EX TRIUM-VIRORUM DOCTRINA deducitur consecrarium, & suis huic Articulo titulus assignatur.

Quam veteres & antiquæ, tam familiares Novatourientibus & sunt, & semper fuerunt querelæ, quas hodie dum etiam à Bajo-Janseniana factione quotidianas propè

propè audimus; sententiis suis ab Adversariis invidiam conflari per nescio quæ deducta ex iis consecrata, quæ, cum ipsa per se sanæ doctrinæ repugnent apertius, non possunt non principia, unde ipsa profluunt, vitiata ostendere. Hinc Vatiniæ in sagaces illos, & Catholicos Dialecticos odium; hinc Frauciscus Simonis, Cornelius Zeghers, Carolus Reymakers, Gerardus van Vianen, Ulicus Jonson, tam nigris signata calculis & lapillis nomina in fastis Bajo-Jansenianis: Quid ita? latens sub speciosis verbis venenum sua per corollaria haud mali Dialectici detexerunt, mentitosque vultus larvato Bajo-Jansenismo detraxerunt, ut adeò frustra illi tegere cautè, & subdolè occultare se velle pergerent; quamdiu reperirentur, qui latentes sub doloso cinere periculosos ignes proderent. Quod autem calumniæ reos postulent, quasi quæ non somniarint, nedum cogitarint, dogmata hominibus Catholicis mendaciter, & invidiosè affingant, dum consecrata ad sua principia & antecedentia referunt, ipsa est, nec obscura calumnia; quasi vero ad alium pertineat consequens, quam ad eum qui posuit antecedens. Nec satis effugiunt, quod aliquos mussitare audivimus, dum ea se corollaria admittere negant, nec deduci ea ex suis posse sententiis satis præviderint. Erat enim Magistrorum, & eorum præsertim, qui contra communem Theologicæ Cathedræ sententiam nova dogmata in suo cerebro procudebant, nec dubium quid, aut probabile, sed certa

Cc 3

omnia,

omnia, & indubitata docere se glorientur; erat eorum, inquam, diligenter attendere, & prævidere prudenter quàm latè novitia sententia se extenderet, & in quam turpes caudas disineret: fac tamen nihil illis mali suboluisse; si sinceri quidem erant veritatis amatores, gratiæ erant agenda, non jacienda in eos convicia, qui ex fraterna caritate periculosa doctrinæ Autores nescios, nec satis providos admonebant; tum etiam resiliendum fuerat à principiis, quorum exitus displicerent. dicente Augustino: *quod quidem non ipse sentis, sed hoc sequitur illa, quæ sentis; muta ergo antecedentia, si vis cavere sequentia.* Ut ut est, sanæ doctrinæ Magister dialecticos non odit, & positam à se veritatem suis per se ipse consecretariis gestit illustrare: id autem nec per se facere, & ægrè etiam ferre, si fiat ab aliis, tacitè enim verò fateri est in sinu quædam foveri suo, quæ lucem non patiantur; & ubi lucis odium, ibi mali suspicio est. Hæc pro præsentia monuisse satis sit, ne immeritò mihi irascatur biliosa Trium-Virorum caritas, si ex eorum verbis superiori §. relatis invidiosius, quam velint ipsi, concludam; nec mihi suas sordes, sed sibi imputent; horrendum inferri consequens, non inferentis vitium est, vitium est ponentis antecedens.

Age, Eruditissime Pater, quam sano, quam leviter ægro negasti absolutionem, jam jam morituro concedis? directè, scio, non respondebis; cunicularius es, & in rupem incidisti, & declinanda sunt per circuitum saxa: verumtamen
quid

quid ais? *Vel peccator efficaciter intendit converti, vel non: si efficaciter intendit converti, si moriatur ante absolutionem solâ voluntate efficaci conversionis salvabitur: si non intendit, absolutio ipsi oberit, quia ad illam non est dispositus, sicque addet peccatis suis sacrilegium, seu Sacramenti profanationem ad majorem sui damnationem.* Hoc tuum esto antecedens; unde bonâ tuâ veniâ ita concludam; ergo in ipso mortis articulo absolutionem morienti dare, prodesse ad salutem animæ non potest, potest quam maximè obesse; ergo absolutionem negare tutius est. Quid autem postea? atqui in administratione Sacramentorum tutius semper sequendum est; ergo jam jam morienti in ipso mortis articulo neganda semper est absolutio. Exhorruisti P. Agidi? & meritò quidem, utinam & fructuosè; *hoc sequitur illa, quæ sentis; muta ergo antecedentia, si vis cavere sequentia;* nam quid horum omnium negare potes? in administratione Sacramentorum tutius semper esse sequendum? hoc Catholici omnes, hoc omnes Theologi, hoc Patres, hoc Pontifices, hoc Ecclesia clamat universa. Negabis igitur tutius esse absolutionem morienti non dare: sed quæ potes? nam si prodesse non possit, & obesse maximè possit, manifestum est tutius eam negari: prodesse autem non potest, ut enim prodesset, deberet esse dispositus, & si sit dispositus, ipsâ illâ suâ dispositione sine absolutione salvabitur, hoc est effectum, ad quem daretur absolutio, sine absolutione consequetur; si autem dispositus non sit, quàm maximè oberit *addet enim*

pe-

peccatis sacrilegium, seu Sacramenti profanationem ad majorem animæ damnationem. Maneat hoc ergo in causa, ex Gabriëliana sequi sententia, ne in ipso quidem mortis aut extremæ necessitatis articulo absolutionem esse dandam. Nunc ad te, Havermanne, pari passu progredior, nam in eandem cum P. Gabriëlis foveam incidis; doces prædominantem Dei propter se amorem necessariam esse ad Sacramentum pœnitentiæ dispositionem; doces prædominantem illum Dei propter se amorem esse amorem Dei super omnia, non celebrem illum quidem, & perfectum, per seque adeo etiam sine Sacramenti adminiculo justificantem, sed imperfectiorem tantùm & initialem; doces denique imperfectum, & initialem Dei super omnia amorem, quamquam extra mortis articulum per se justificare peccatorem non possit; eam tamen per se reconciliandi vim habere in extremæ necessitatis & mortis articulo: ex quibus quidem omnibus hoc tuum dilemma, & tuum exurgit antecedens; vel est ad Sacramentum dispositus moriturus peccator, vel non est; si est sufficienter dispositus, habet prædominantem Dei propter se amorem, sive amorem Dei super omnia, qui se solo, nunc saltem in articulo mortis, etiam sine Sacramento vim habet reconciliandi, adeoque si non acceptâ absolutione moriatur, solâ suâ dispositione salvabitur: si non est dispositus, absolutio ipsi oberit, quia ad illam non est dispositus, sicque addet peccatis suis sacrilegium seu Sacramenti profanationem ad majorem sui damnationem. Red. igitur argumentum,

&

& in meum consequens rursus delabor : ergo prodesse non potest absolutio si æger dispositus est , cum solâ dispositio effectum absolutionis hic & nunc sufficienter ad animæ salutem suppletura sit ; sin autem dispositus non sit , oberit misero ad majorem animæ damnationem ; ergo tutius est hic & nunc absolutionem prorsus negare , cum dando prodesse non possim , nec nocere possim negando ; & è contrario nocere possit , si detur , sacrilega absolutio , si negetur , sacrilegii periculum caveatur , nec alia damni ratio iucurratur ; jam vero si tutius ea negabitur , & in Sacramenti administratione tutior semper via eligenda est in Macariana non minus, quam Gabriëliana sententia, sequetur in articulo mortis negandam semper esse absolutionem, quod item in causa manere velim, Lector, ut ita commodius de legitimo hujus articuli titulo citra ullam calumniæ suspicionem statuamus.

Vides, Lector, nihil me ab eorum indole alienum jam inde ab articuli initio præmonuisse, & aliud eos quidem hic dicere, aliud per cuniculos agere nec rectos eos quidem sed obliquos ; eo tamen per circuitum tardius adrepere, quo rectâ viâ citius pervenirent, si satis auderent ; sed nec audent satis, nec res satis adhuc maturuit, & fidelium animis ante id persuadendum, quod antiquæ Ecclesiæ firmiter persuasum fuisse fingit Macarius, eam esse infinitam Dei, & incredibilem propè misericordiam, quæ ob defectum solius Sacramenti neminem sit damnatura, dum-

D d

modo

modo eam animi dispositionem in se excitarit, quæ cum Sacramento ad justificationem, & Sacramentalem cum Deo reconciliationem & sufficiens fit, & necessaria: id enim si semel persuaserint, ruet paulatim suâ sponte absolutio, nec violentâ manu opus erit, ut penitus aboleatur. Quid enim est? nam juvat familiari exemplo (amant familiaria exempla Trium-Viri) juvat inquam exemplo familiari rem illustrare, si ægro mihi potionem medicam offeras, quæ certam quidem mortem sit allatura, si febricitans stomachus ad eam satis dispositus non sit; nec valetudinem repræsentatura sit pristinam, nisi eam corporis dispositionem invenerit, quæ per se ipsa sola, etiam sine illa potione, morbo omni, & omni malo certò medebitur; quid? tam stultus ego sim æger, tam vitæ meæ prodigus, tam denique amarulentæ potionis amans, ut per eam, cum certo mortis periculo, si fortè ad eam dispositus non sim, curari velim, qui sola corporis dispositione, si dispositus sim, securius sine ullo vitæ discrimine convalescam; & esset homo quisquam Christianus Macariano malè & Gabriëliano delusus dilemmate, qui non negari sibi malit sine ullo animæ suæ damno absolutionem, quam cum tanto sacrilegii periculo dari, nec secum ita cogitet: aut dispositus sum, aut non sum; si sum, eodem profectò loci recidet absolvi & non absolvi, sine absolutione æquè ac cum illa salvandus; si non sum; satis quidem in Deum offensæ est, ut sacrilegium non addam; & satis pœnarum æternum

num me manet, ut non majora ac nova in infelicem infer-
nisque ignibus devotam animam supplicia congeram.

Hæc de Macario, & P. Gabriëlis commiseratione & lachrymis digna omnia; nam quæ hac super re pluribus disputat Eximius Gummarus nescio equidem indignationem potius, an risum mereantur: quid enim ait? vel est dispositus, vel non est; si non est, nihil profutura, imo obfutura est absolutio ob *sacrilegium*, quod, inquit, *patrari consuevit ab iis, quibus indignis absolutio donatur, & quo deinde S. Eucharistiam inhonorant*: sin autem ad Sacramentum dispositus est, non morietur, quantumvis credatur moriturus: nam speciosa illa & præsumptuosa de Divina Misericordia oratio, quam ibi integris paginis prosequitur, & nos §. præcedenti maxima ex parte retulimus, aut hoc unum probat, aut nihil. Multa hic dici possunt, & dicta sunt aliqua superius, sed non vacat argumentis abuti ad convellendam machinam, quæ risu dissoluta uno tota corruit. Et verò quis mihi serius ita sit, aut morosus, Lector, qui hæc ex ore Viri Eximii sine risu audiat; aut dispositus pœnitens non est, aut si sit non morietur; nec, quod scias, piè id tantum à misericordia Dei sperat; sed certissimè præsumit, & tam certò non moriturum credit, quam credit certò nec folium arbore, sine Providentia Dei, nec capillum capite decidere, nec passerem in terram: quam certò credit nihil casu accidere, aut fortunâ: quam credit certò Deum Optimum Maximum destinato consilio nemi-

nem decrevisse in flammis infernales præcipitem dare ; tam-
 que adeò , si Gummaro credas , fieri non potest , ut bene ad
 Sacramentum dispositus moriatur , quam possibilè non est
 ut providus esse desinat Deus , aut misericors. Hæc autem
 plane est in misericordia Dei fiducia , an præsumptuosa in
 eam blasphemia ?

Nunc , quod hoc §. agimus , ex hoc etiam Gumma-
 riano antecedente contra ipsum concludamus ; ego vero
 illud ipsum itidem concludo , ne in ipso quidem articulo
 mortis pœnitentem absolvendum ; ita enim secum Gum-
 marianis verbis Confessarius quisquam exigat : aut dispo-
 situs meus est pœnitens , aut non est ; si non est , oberit
 absolutio sacrilega ; si est dispositus , non morietur , si non
 morietur , non est utique extrema necessitas , non est mor-
 tis articulus : si nec hic , nec illa est , ergo eadem mihi lege
 absolvendus venit , quâ sanus , & integris incolumis viribus ;
 nec licet adeò eum absolvere , nisi pœnitentialia opera ritè
 præmittat ; *non enim morietur* : nisi consuetudinem exuat ,
 nisi metum omnem probabilis relapsûs arceat ; *non enim*
moriatur : nisi denique dispositionis debitæ & sufficientis
certum me faciat. Sed heu miserum ! id habet præterea
 incommodi , quod multo , quam reliquâ ante vitâ , diffi-
 cilius hic & nunc *certitudo* illa obtineri poterit : si enim
 dum sanus , nec ullo metu coactus , sponte suâ , &
 liberè confitebatur , nec verbis ejus , nec lachrymis , nec
 singultibus credere me Gummarus volebat , quantumvis

si-

sincerus ac candidus cognosceretur, quantumvis *sciretur* *nolle decipere*; non tantò suspecta magis hîc esse debebunt ea signa omnia? non tantò ego ad credendum tardior, quantò minus libera, coacta magis est jam jam morientis Confessio? quantò dubitare pronius, easnè lychrymas aliqualis Dei amor, & odium peccatorum, an potius mortis imminentis periculum, & dubiæ æternitatis & præsens & vivacior gehennæ metus expresserint. At at periculum in mora est; animam agit, jam jam expiraverit; quid agis? ego vero absolutione abstineo: nam eum mori, id enim verò indicium mihi manifestum est, non esse eum debitè aut ritè ad absolutionem dispositum; neque enim moreretur, si esset dispositus: ut adeò, quam ad dandam absolutionem rationem vis esse maximam, pœnitentem coram me & in aspectu meo mori, ea ipsa apud me ad negandam potius absolutionem faciat, non enim moreretur, si ritè esset dispositus. Vide, Lector, quâ fiduciâ sperare possis à Gummaro absolutionem in periculo mortis, qui mortem ipsam negandæ absolutionis vult esse rationem. Morietur igitur, & sine absolutione morietur, & præsentè D. Gummaro ita morietur. Quod si in ipsum insurgant Parentes, Filii, Consanguinei, multa exprobrantes, eodem, quo morienti absolutionem negavit, vultu ad pietatem composito, & multa de Divina Providentia speciosè præfatus rationem negatæ à se absolutionis reddat, dispositumque eum ad absolutionem fuisse neget: nec de eo se quidem dubitare, cum morientem

viderit; non enim, quæ divina est in homines misericordia & providentia, moriturum fuisse, si Absolutionis capacem reddidisset debita & necessaria ad Sacramentum attritio; ut ita gratiam fecerit defuncti manibus, quod sacrilegium caverit, majoribus alioqui suppliciis æternum cruciandis. Quid restat? nisi ut pro defuncto solennes Ecclesiæ preces persolvi veteret, tamquam ejus manibus nil profuturas. Hæc cum legimus, hæc ex eorum sententiis tam horrenda consecretaria sequi cum intelligimus, fronti nostræ timebimus, si aperte dicamus, quod ipsi tacite per cuniculum agere & moliri videntur, & non potius majusculis litteris huic Articulo suum titulum præfigemus.

Dilatam ad mortem usque absolutionem, ne in ipsa quidem morte esse concedendam.

SECTIO SECUNDA.

Cuniculus secundus, quo subruatur materia Sacramenti Pœnitentia.

HActenus subruendæ Absolutioni Sacramentali strenuè, ut vidimus, laboratum est; non tædet laboris; alios & alios moliuntur cuniculos, nec ullam Sacramenti partem intactam patiantur, aut integram, qui totum Sacramentum volunt abolitum: hæc scilicet est bellandi

ra-